

Részlet a Nemzeti Összetartozás Napján elmondott beszédből

1920. június 4-én a Versailles-i Kis Trianon palotában aláírják a Magyarországgal kötött békeszerződést.

Az ország területének 2/3-ad részét veszítettük el, miközben Németország is csak területének 10%-át. A lakosság több, mint 56%-a, 3,2 millió magyar élt idegen országban, s lettek másodrangú állampolgárok. A termőföld 61%-a, a faállomány 88%-a, a vasút 62%-a, az utak 64%-a a vasérc bányászat 83%-a elveszett. Mintha egyedül Magyarország lett volna felelős az első világháború kitöréséért, pedig a monarchia államként nem saját döntéséből lépett be a háborúba, ahogy ezt gróf Apponyi Albert is elmondta Versailles-ban. A háborút lezáró nemzeteket azonban nem az igazság vezette, hanem saját érdekük.

A béketárgyalásra Magyarországot meg sem hívták, a szerződést kérésünkre egyetlen ponton sem módosították azzal az indoklással, hogy összeomlana az előzőleg már leegyeztetett feltétel rendszer.

Gróf Apponyi Albert 1920. január 16-án, a béke-diktátum elolvasása után megpróbálta megvilágítani a győzteseknek, mit tettek hazánkkal.

” Ha Magyarország abba a helyzetbe állíthatnák, hogy választania kellene ennek a békének elfogadása vagy visszautasítása között, úgy tulajdonképpen arra a kérdésre adna választ: helyes-e öngyilkosnak lennie, nehogy meghaljon. ...Arról van szó, hogy Magyarország elveszítse területének kétharmad – és népességének majdnem kétharmad részét, és hogy a megmaradt Magyarországtól a gazdasági fejlődés majdnem összes feltételei megvonassanak...”

Minden szó igaz volt, a helyzet reménytelennek látszott.

Mégis: bennünk, magyarokban nagy a tehetség arra, hogy a létünket fenyegető helyzetekben újjászervezzük önmagunkat. A kezdeti káosz után az ország talpra állt. Az anyaországban megjelent több mint kétfélmillió magyar, vagonokban lakott évekig. Ez önmagában humanitárius katasztrófa volt a hétfélmillióra csökkent lakosságú országban. Lakhatást, munkát szerveztek nekik. Földet osztottak, társadalombiztosítást vezettek be, megreformálták az oktatást, stabilizálták a gazdaságot és a pénzt, mindezt fenyegető, ellenséges nagyhatalmi környezetben. Ez önmagában is magyar csoda volt.

De sem a trianoni veszteségről, sem az ország sikeres talpra állításá-

ról nem volt szabad beszélni a szovjet megszállás és Kádár korszak idején. A trianoni traumát és az ország akkori újjászervezését kötelező volt elfelejteni, vagy tévútnak minősíteni.

Az 1956-os forradalom után pedig a nemzeti gondolat tiltott volt a magyar közgondolkodásban, nehogy gyakori emlegetésével felébresszük az önrendelkezés szellemét, megsértjük a jószomszédi viszonyt a körülöttünk lévő országokkal. Mintha nekünk, áldozatként kellett volna büntudatot érezni azért, amit elkövettek velünk szemben.

Ezért a rendszerváltás után, a szabad Magyarországon a nemzethez tartozás, mint érték, megint csak kétértelműen jelent meg a magyar közbeszédben. Akik a fel nem dolgozott múltat, nemzeti tragédiáinkat szeretnék volna megvizsgálni, megkapták a múltba fordulás, a nosztalgia és a haladás ellenesség bélyegét. Antall József 15 millió magyar miniszterelnöke kívánt lenni. És voltak honfitársaink, akik a gondolatra is felszisszentek. A kettős állampolgárságról szóló népszavazás ellen azzal kampányoltak, hogy ha győz az igen, 23 millió román kéri majd a magyarországi ellátást. Az alacsony részvétel a népszavazáson egy újabb tör volt a határ másik oldalán élő magyarok szívében: lám, az anyaország lakossága számára ők nem fontosak. Ez pedig nem így van.

A Budakeszin élő Albert Gábor író nagyon lényeglátóan fogalmazta

meg a határon túl tett utazásainak tanulságát a Kárpátaljáért szervezett jótékonyági koncerten: ha segítjük az elszakadt nemzetrészek magyarjait, nemcsak ők lesznek erősebbek, hanem mi is.

2010-ben az országgyűlés megszavazta a gyorsított honosítást a határon túl élő magyarok számára. A kettős állampolgárság a jog eszközeivel begyógyította a Trianon ütött sebet. Ez óriási lehetőség, történelmi sorsforduló! Egy új esély, hogy sikeres irányba vigyük végre nemzetünk sorsát. Nemcsak magyar személyi igazolványt adunk a honosítottaknak, de lehetőséget is, hogy szabadon utazzanak Európában. Szavazhatnak, ami azt jelenti, az ő véleményük is irányítja a nemzetpolitikát. Csak az ő érdekeik figyelembe vételével kormányozhat a megválasztott parlament. Mégis vannak, akik fanya-

lognak ezen. Akik nem nemzetben gondolkodnak. Amikor 2010-ben a Nemzeti Összetartozás Napjának megünnepléséről döntött a Parlament, 55-en ellene szavaztak, arra hivatkozva, hogy a javaslat „rontja Magyarország jó szomszédi kapcsolatát, és nem szolgálja a határon túli magyarok érdekeit.”

Más országban elképzelhetetlen, hogy baráti társaságban, vagy a médiában bárki is becsmérlően szóljon saját nemzetéről. Hiszen a közmegegyezés sújtana. Az angol, a német, az amerikai a legnagyobb természetességgel érezteti, hogy a nemzet számára mindennekfelett való érték.

Nálunk nem egyszer gúny és ironia tárgya a „nemzeti” szó. A fiatalok nem értik ennek okát, és nem tudják ennek történetét. Nem tudják, hogy az elmúlt rendszerben üldözendő volt a magyar nemzeti gondolat, elentétben a többi szocialista országgal, ahol nemzeti érzelmű kommunista pártok irányították az országot.

Életveszélyes, hogy nem érzékelik, hogy most is nemzetépítés folyik. Nem érzékelik, hogy „önazonosságuk szabad megválasztása” (az uniós alapjogi chartából való az idézet) azért lehetséges, mert védi őket egy tágabb közösség. Ennél is nagyobb baj, hogy nem ismerik fel saját valódi érdekeiket: azt, hogy személyes céljaikat is csak egy szilárd gazdasági alapon álló független országban érvényesíthetik.

Nálunk sokakban hiányoznak a természetes önvédelmi reflexek, így félre vezetik őket azok, akik az egyéni gazdagodás, vagy hatalmi ambíció vezet, akik feketének mondják a fehéret, mert az a „trendi”.

A körülöttünk élő régi és új nemzetek érdekeikért egységesen kiállnak. Tudják, hogy az őket védő nemzeti közösség alapérték, létük záloga. Csodálkozva nézik, hogy az Európai Parlamentben magyarok arra szólítják fel a döntéshozókat, hogy vonják meg a támogatást Magyarországtól.

A nemzeti összetartozás napján nemcsak az elszakadt országrészekre gondolunk. Hanem azt is reméljük, hogy egyszer egyetértés lesz közös céljainkat illetően, és véget ér a belső ellenségeskedés szülői hatalmi harc. Mesterségesen keltett ellentét osztja meg a magyart, éljen bárhol is.

Ha keressük, meg fogjuk találni azt, amiben országon belül is egyetértés lehet.

Ennek a reménynek alapja az a tapasztalat, hogy vészhelyzetben mindig egy emberként tudunk küzdeni.

Budakeszi önkormányzata a polgári bál bevételét: 1 200 000 forintot a kárpátaljai Beregdéda megsegítésére utalta át. A kárpátaljai szórvány településeikért rendezett jótékonyági koncerten több mint 200 000 forint jött össze a református testvérek által támogatott szórványban élő kárpátaljaiaknak. A Széchenyi István Általános Iskolában, a Prohászka Ottokár Gimnáziumban, a Nagy Sándor József gimnáziumban diákok gyűjtöttek háborús helyzetben élő társaiknak.

Ma már a határtalanul program keretében összes iskolánk diákja jár határon túli magyar településeken, testvériskolai kapcsolatot ápolnak.

Budakeszi családok utalnak rendszeresen havi 10 000 Ft támogatást beregdéadi családoknak.

Ez a nemzeti összetartozás gyakorlati oldala itt Budakeszin.

Lehet csatlakozni...

Móricz Zsigmond 1926-ban a lényegét ragadta meg:

„Magyar ember nem tekinthet a világra hódító szándékkal, s nem tekinthet szolgai kishitűséggel.

A magyarságnak egy lehetősége van: birtokba venni ezt az országot s kitermelni belőle a legmagasabb értéket, amit lehet.”

Bakács Bernadett, alpolgármester

Emlékezés az országunk megmaradásáért

SZABADSÁGÁÉRT ÉS FÜGGETLENSÉGÉÉRT

KÜZDŐ ŐSEINKRE

Dr. Aradszki András a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium energetikáért felelős államtitkára és Hidas Mátyás, a Széplő Egyesület elnöke mondott beszédet Budakeszin a temetőben megrendezett Hősök napi ünnepségen.

Dr. Aradszki András ünnepi beszédében kiemelte: „sokan tisztelnek azok előtt a magyar hősök előtt, akik az Árpád-kortól kezdve a tatárjárás, a törökidő, a forradalmak és szabadságharcok,

valamint az első és a második világháború, illetve a szovjet megszállás idején a szabadságért küzdöttek, és védték a nemzetet a külső ellenségtől.

Kevés olyan nemzet van még a világon, akiknek oly gazdag kincstár adatott volna hősökből, mint nekünk, magyaroknak.” A 2011-ben elfogadott és 2012. január 1-jén életbe lépett Alaptörvényünk Nemzeti Hitvallásában 1945 óta először végre megfogalmazhattuk, hogy „Büszkék vagyunk az országunk megmaradásáért, szabadságáért és függetlenségéért küzdő őseinkre”. Valamint: „Büszkék vagyunk arra, hogy népünk évszázadokon át harcokban védték Európát, s tehetségével, szorgalmával gyarapította közös értékét.”

Ebben az új alkotmányban végre leszögeztük, hogy kiállunk azon alapvető értékek mellett, amelyeknek követése őseinket naggyá, hőssé tette. Ilyen például az emberi méltóság tisztelete, az élet feltétlen védelme, a diktatúrák elutasítása és a magyar nemzet határokon átvéelő egysége.

A rendezvényen közreműködtek a Budakeszi Hagyományörző Aszszonykórus és a Budakeszi Katonai Hagyományörző Egyesület tagjai. Az ünnepséget rögzítette a Buda Környéki Televízió. A megemlékezésről készült felvételt megtekinthetik a budakornyekitv.hu honlapon.

Matsinhe Dénes